

IV

Der gik et Sus af Klæder og tilbageholdt Aandedræt gennem Salen, da han sluttede. Man var betaget af Glæde og Overraskelse. Et saadant Frisprog havde ikke selv de forhaabningsfuldeste turdet vente! Men Antydningerne i Kapellanens sidste Ord kastede tillige en ubestemmelig Alvor over Sindene. Kun de færreste havde tænkt paa, at dette Møde maaske kunde faa langtrækkende Følger.

Alle saae hen paa Væver Hansen, der nu ogsaa rejste sin lange, leddeløse Skikkelse fra en Bænkeende i forreste Række og langsomt steg op paa Talerstolen. Med paafaldende faa og tørre Ord tolkede han Forsamlingens Tak for „det belærende Foredrag“; hvorpaa han — efter disse Møders Skik — spurgte Tilhørerne, om nogen ønskede at knytte Bemærkninger til den holdte Tale . . . „at sige, dersom Hr. Pastoren da ikke har noget derimod,“ tilføjede han, idet han smilende vendte sig mod Emanuel, der tavs rystede paa Hovedet.

„Ja, saa er Ordet frit,“ sagde han med en Haandbevægelse ud over Forsamlingen og krøb atter ned.

I samme Nu skød en Skikkelse op fra en af de midterste Bænke — et lille, hæsligt, fattigt klædt Fruentimmer, hvis Tilsynskomst straks vakte almindelig Uro i Salen. Nogle begyndte endog at hysse og raabe, at hun skulde sætte sig. Men Konen var øjensynlig vant baade til at optræde offentlig og til at møde Modstand ved sin Optræden. Uden i mindste Maade at anfægtes af Tilraabene blottede hun et Par frygtelige, ganske tandløse Gummer og begyndte med en næsten uhorlig Stemme, der lød som Kattemjaven i en Pose, og med mange stødvise Fagter af sin kloformede Haand at fremsætte en lang Række Spørgsmaal til Kapellanen, hvem hun haardnakket titulerede „den sidste ærede Taler“.